

[Axel Kristensen.]

Derfor er forslaget forkert, og derfor må det befrygtes, at det hele i løbet af få år vil vise sig intet at have nyttet. Så skal vi på den igen. Det er det værste ved det.“

Jeg kunne have lyst til at gøre den bemærkning i parentes, at der er en forskel mellem reportagen og lederartiklerne i Politiken, men vi må gå ud fra, at det er lederartiklen, der giver bladets synspunkt.

Når jeg nu har trukket dette frem, som kunne synes overflødigt, er det, fordi jeg gerne vil påvise, at der er en væsensforskel mellem en flertalsregering, der bygger på et homogen flertal i folketinget, og den siddende regering. En sådan homogen regering vil være i stand til at fremsætte lovforslag og derefter virkelig forhandle med oppositionen; den kan nemlig tillade sig at skifte mening, hvorimod den regering, vi nu har, er af en så inhomogen sammensætning, at hver ting af betydning, den kommer med, må være fremgået af besværlige forhandlinger og vanskelige kompromisser; det vil sige, at det, der foreslås, er opstået gennem indrømmelser fra den ene til den anden — den ene har fået noget, den anden har givet noget — og når de så kommer her, hvordan skulle de så virkelig kunne forhandle? Hvordan skulle de kunne gøre nogen indrømmelse til fornuftige argumenter? Det ville pille ved hele opbygningen; den indviklede sammenstilling af interessemodsatninger ville få det hele til at styrte, så korthuset ville falde. Derfor vil al den megen tale om, at regeringen er villig til saglig forhandling, som i dette tilfælde vise sig at være svag; regeringens standpunkter vil være kompromisser af indbyrdes modstridende synspunkter, og derfor vil man ikke være i stand til at ændre dem nævneværdigt under forhandlingerne.

Jeg skal dernæst vende mig til det alternativ til regeringens politik, vi har stillet op. Jeg skal gøre det meget kort over for de mange ord, det ærede medlem hr. Per Hækkerup anvendte om, at vi havde stillet det op som et ultimatum over for regeringen og flertallet, at vi ikke havde villet sige, hvad vi ville, når de ikke ville købe katten i sækken, og at de på forhånd skulle acceptere det, vi ville foreslå. Det er fuldkommen forkert. Vi har sagt, at hvis flertallet

er villigt til at gå ind på ideen om en deponeringsordning, er vi villige til sammen med regeringen og flertalspartierne at stille et sådant forslag op og drøfte enkelthederne. Vi har dermed ikke sagt, at flertallet skulle acceptere et diktat fra os, der på forhånd var givet. Vi har kun sagt, at vi mente, en deponeringsordning af den størrelsesorden, vi har nævnt, i sit princip ville løse opgaven bedre end regeringens forslag, og at vi, hvis flertallet kunne være enig med os heri, naturligvis ville drøfte alle enkeltheder og finde frem til noget, der var acceptabelt for begge parter. Ville det ikke være en rimelig form? Fra flertallets side blev det imidlertid allerede i det første udvalgs møde klart tilkendegivet, at man ikke under nogen form ville erstatte tvangslånsordningen med en deponeringsordning. Da vi senere kom i forhandling med den højtærede finansminister, udtalte han også klart, at det ville han ikke. Derfor har vort standpunkt været dette, at der var virkelig ingen grund til en dybtgående udarbejdelse af et lovforslag, når det på forhånd var givet, at flertallet ikke ville gå ind for en sådan tankegang. Hvorfor skulle man så spille sin tid og sine kræfter på det?

Vi havde udmærket hjælp af nogle embedsmænd, som den højtærede finansminister stillede til rådighed for os, og ved en gennemgang af tingene blev vi ganske overbevist om, at man kunne opstille en fornuftig deponeringsordning med det beløb, vi har nævnt, og vi har erklæret os villige til at drøfte alle enkeltheder, hvis der var mening i det. Man har imidlertid afvist tankegangen, og så var der ikke nogen som helst grund til at gå dybere ind på spørgsmålene.

Det, vi har sagt, er, at efter vor mening ville en deponeringsordning på 500 mill. kr. — vi har tænkt os, at pengene skulle være deponeret et år — kunne løse opgaven. Det første spørgsmål, som flertalspartierne rejste, var dette: hvilken fordyrelse vil ordningen medføre? Jeg har skønnet — og jeg erkender, at det er et skøn — at den vil blive på 10 pct. af det deponerede beløb. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup har altså ret i, at det vil blive 50 mill. kr., men det ærede medlem har ikke forstået noget som helst af det hele, når han derefter siger, at dette vil blive forbrugsnedgangen, for det er der slet ikke tale om. Hvis den